

ELENA HELL

SISI

Az árulás

Op!n Books

PROLÓGUS

– Mire vársz már?

Ferenc a pisztolya agyát markolászta. Az ezüstberakásos sima diófa átforrósodott a kezében. Bár a hidegtől a lehelete az orra előtt apró felhökként gomolygott, mégis attól félt, hogy a fegyver kicsúszik izzadt tenyeréből. Mindez a tisztjelöltek előtt, akik, miként azt a szabályzat előírta, mögötte sorakoztak fel. Minden egyes rezzenését és lélegzetvételét figyelték.

Grünne bátran állta a próbát. Vörös szeme alatt mély árkok húzódtak az átvirrasztott éjszaka után. Két karja élettelenül lógott az oldalán, csupán remegő ujjai árulták el halálfélelmét.

Ferenc összepréselte az ajkát, és lázasan töprengett, hogyan tudná megkerülni a parancsot úgy, hogy ne kelljen közvetlenül megtagadnia. A tüdeje még mindig égett a maró füsttől, melyet az éjszaka folyamán belélegzett, és a haja alighanem hasonlóan csapzott lehetett, mint Grünnéé, aki kiementette őt a lángokból.

– Gyerünk már! – morgott rá Coronini-Cronberg gróf, aki ezen az éjszakán a katonai felettese volt, miközben türelmetlenül egyik lábáról a másikra állt.

– De hiszen megmentett! – nyögte ki Ferenc remegő hangon.

– Megtagadott egy parancsot! – sziszegte az őrnagy, majd odacsörtetett Grünnéhez, megragadta a vállát, és durván térdre kényszerítette. Ferenc már a nyers erőszak láttán szúró fájdalmat érzett. Kétségbeesetten kereste Grünne pillantását, mintha a barátja feleletet tudna adni a kérdésére. A derengő hajnal fényében látta Grünne szemének színét is, csapzott, szőke fürtjeit, amelyek portól ragacsosan keretezték sápadt arcát, a nyakát és arcát mindenütt elborító, hamutól és koromtól sötétlő ujjnyomokat.

– Mindegy, hogy barát vagy ellenség, a háborúban nincs fontosabb, mint a feljebbvalóknak, az altábornagynak, a tábornoknak, a császárnak, való abszolút engedelmesség – Coronini-Cronberg szinte kárörvendően fordult Ferenchez. – Hiszen az akarsz lenni, vagy nem? – Az őrnagy beható tekintettel méregette: – Császár.

Ferenc ajka megremegett. És bár minden erejével küzdött ellene, érezte, ahogy a szemét elfutja a könny. A többiek csúnyán ki fogják nevetni a háta mögött. Ennek ellenére Ferenc leeresztette a fegyvert.

– Lőj már! – ordított rá a parancsnok, mire Ferenc összerezsent. – Ez parancs! – Coronini-Cronberg odalépett hozzá, megragadta kormos egyenruhája gallérját, és olyan erősen megrázta, hogy Ferencnek kihullott a kezéből a fegyver. Néhány varjú káromva felröppent az egyik tölgyfáról, majd pár pillanattal később ismét visszaereszkedtek a kopár ágakra. A madarak árnya sötéten rajzolódott a horizontra a növekvő hajnalpírban. Olyan volt, mintha a varjak szénfekete szemén keresztül az édesanyja, Zsófia főhercegné is végignézte volna megaláztatását, aki azért tartotta oly nagyra épp ezeket a madarakat, mert a hierarchiához való merev ragaszkodásuk erőt kölcsönözött csapatuknak.

Hirtelen engedett a nyakát szorító kéz. Ferenc hátratántorodott. Lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy az őrnagy felveszi a pisztolyt a jeges földről, és újból a kezébe nyomja:

– Lelőni! – ordította. – Azonnal!

Remegő kézzel felemelte a fegyvert, és célzott. Érezte, ahogy a könnyei végigfolynak az arcán. Nem akart engedelmeskedni a parancsnak, nem akarta ezt a fiút megölni, aki annyival bátrabb volt nála. Ugyanakkor a hátában érezte a tisztjelöltek tekintetét, odafentről a varjak átható tekintete pedig mintha tüvel szurkálta volna a testét. Akár egy gyáva alak, visszariadt a tűztől. Köhögve és fuldokolva hátrált a falhoz. Mi van, ha nem lesz képes

az anyja reményeit valóra váltani? Soha. Mi van, ha nem ő a megfelelő személy arra, hogy kielégítse az anyja becsvágyát? Mereven és zsibbadtan, mintha nem is a testéhez tartozna, mutatoujjával kitapogatta a ravaszt. Amikor megtalálta, rátette az ujját a hűvös fémre.

Az őrnagy ordító szavai egyre csak zúdultak rá, ám az értelmük nyúlós péppé vált, és már csak Grünne arcát és rémülettől tágra nyílt szemét látta. Ezek a szemek pedig mintha magukba akarták volna szippantani, miként a Duna sötétzöld vizének veszélyes örvényei, melyekre az édesanyja minden sétájuk alkalmával újra és újra figyelmeztette. Vonzották a mélybe, akárcsak a Herzogstand és Heimgarten csúcsai közötti sziklás szakadék. És ekkor meghúzta a ravaszt.

Olyan érzés volt, mintha a vére hirtelen a lábába tódult volna. Egyik pillanatról a másikra bénító üresség támadt benne, egyszerre érzett kábultságot, félelmet, és emelkedett el onnan. El a gyakorlótértől, el Grünnetől. El ettől a parancstól, el önmagától. Mintha megállt volna az idő, látta, ahogyan a pisztoly torkolatából kicsapó tűz felvillan a hajnali szürkületben. Egészen messziről hallotta, ahogy a varjak riadt szárnyacsapkodása közt elhal a lövés hangja a tágas gyakorlótér fölött. A fekete madarak durva rikácsolása, ijedt röptük és a tettétől rátörő rosszullét teljesen elvette a tájékozódó képességét. Fent és lent. Balra és jobbra. Amit tett, felülmúlta minden addigi kép-

zeletét önmagáról, arról, hogy ő, Ferenc mire képes. A gyomra olyan erővel rándult görcsbe, hogy összegörnyedt tőle, és öklendezni kezdett. De csak keserű epe marta a torkát. A könnyeitől nem látott, és már épp a földre zuhant volna, amikor egy vállveregetés kirántotta nyomorult állapotából. Levegő után kapkodott.

– Jól csinálta! – dicsérte meg az őrnagy, és a kezét nyújtotta feléje.

Húsos tenyerén ott aranylott egy mogyoró nagyságú golyó. Ferenc a lövedékre bámult, képtelen volt utánanyúlni, csak érezte, hogy valami meleg csorog végig a lába szárán.

Grünne halálsápadtan ott térdelt előtte. Egész teste remegett, összekoccantak a fogai, de sér tetlennek tűnt. Az őrnagy elkapta Ferenc karját, durván a kezébe nyomta a golyót, majd összecsu kta a kezét.

– Mindig az önök parancsnokának szava a leg főbb parancs – süvöltötte az ott lévők feje fölött.
– Az ő szava megfellebbezhetetlen, övé a döntés, nincs ellene apelláta. Minél előbb megtanulják, annál többre vihetik.